

Vindecarea dragostei și poporul rămășiței

7 decembrie 2004

Gili Cârstea

Maria din Magdala este un prototip al bisericii lui Hristos din ultima generație.

La o vârstă fragedă a fost sedusă și abandonată de un demnitar al bisericii, ale cărui plăceri interzise erau mai importante decât sufletul curat al unei copile. Maria a fost astfel împinsă pe drumul disperat al nelegiuirii, fiind obligată să părăsească localitatea natală, pribegind prin țară cu povara ei nerostită, la discreția lupilor flămânzi de senzații trupești, ascunși cât se poate de bine în spatele măștilor pioase pe care le afixau în sabat la sinagogă. Sufletul ei a fost zdrobit de experiența traumatizantă la care a împins-o Simon, și nu a mai reușit să recupereze respectul de sine și demnitatea spulberate de o dragoste mincinoasă. Dar inima ei știa că nu aceasta este viața.

Tot așa a fost cu biserica rămășiței, sedusă de „dragostea” unor demnitari pentru care lumea aceasta, pofta ochilor și lăudăroșia vieții în compania fiicelor Babilonului au fost mai puternice decât chemarea specială de sol al revenirii lui Hristos. Ca și Maria, biserica rămășiței și-a părăsit locul și rostul ei, fiind obligată să se prostitueze pentru fiecare pas pe care trebuia să-l facă, de la acreditări de instituții școlare până la formularea credințelor fundamentale, tremurând de frica amenințărilor cu eticheta de sectă. Prostituația spirituală a devenit un mod de viață, deși inima ei știa bine că Dumnezeu o cheamă la un ideal glorios, acela de a fi Mireasa lui Hristos.

Când L-a întâlnit pe Isus, sufletul Mariei a tresărit la vederea neprihănirii locuind în trup. A știut imediat că aici este puterea lui Dumnezeu pentru eliberarea captivilor. Dragostea dezinteresată a unui bărbat pentru o femeie infamă ca ea a copleșit-o. Din sufletul ei a dispărut fascinația pentru plăcerile de o clipă ale păcatului, descoperind teritoriul nou și măreț al plăcerilor nesfârșite ale neprihănirii. Omul din fața ei nu-i dorea trupul și voluptățile feminine, ci o trata ca pe o persoană decentă, merituoasă, fascinantă, îndrăgostit de explozia de neprihănire în mocirla cea mai abjectă a naturii umane.

La fel se va întâmpla cu Laodicea când Îl va redescoperi pe Hristos acolo unde L-a părăsit. Când ne vom întoarce privirile spre Cel pe care L-am străpuns, și Îl vom plânge amarnic (Zah. 12:10), atunci se va deschide un izvor pentru toate

urâciunile acestui popor, iar demonii noștri favoriți vor fi goniți afară. Atunci Mireasa lui Hristos își va împlini destinul, anunțând gloatele amețite că Babilonul s-a prăbușit.

La ospățul oferit de Simon cu ocazia vindecării lui, Maria s-a strecurat în încăperea spre a-și oferi sufletul, prin parfumul simbolic, celui care o iubise pe când era ea încă păcătoasă, în timp ce ucenicii erau prinși în manevrele politice din vederea inaugurării împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Nu aveau ochi pentru minunea produsă de ștergerea păcatelor prin puterea creatoare la îndemâna unui Fiu al omului.

Așa se va întâmpla curând în acest popor, când revărsarea fără precedent a Duhului peste urmașii lui Hristos fascinați de agape în acțiune asupra sufletelor lor va aduce neprihănirea veșnică. Pe când Solul legământului va intra deodată în Templul Său, curățind pe „fiii lui Levi” cum se curăță aurul și argintul, mulți dintre demnitarii bisericii, ca ucenicii, vor fi prinși în ecuații electorale, alianțe și platforme, în efortul colectiv de a clădi secolul 21, religios, moral și prosper.

În dimineața învierii, pe când ucenicii stăteau ascunși de frica autorităților, care decretaseră moarte pentru toți simpatizanții mișcării, Maria era la mormântul lui Isus pentru cea mai spectaculoasă întâlnire a vieții ei, întâlnirea cu viața veșnică așternută la picioarele ei de singura dragoste care o interesa cu adevărat.

Pe cei ce păzesc poruncile și au credința lui Isus nu-i va speria boicotul mondial. Ei vor fi prezenți la întâlnirea vieții lor cu Cel ce le-a modelat caracterele după proiectul divin al Fratelui lor mai mare. Ei sunt fascinați de plăcerile neprihănirii, și nici prin cap nu le trece să se întoarcă la scârboasele plăceri ale nelegiurii. Sub presiunea imensă a lumii coalizate împotriva lor, caracterul lui Dumnezeu va străluci mai glorios ca niciodată în acești oameni, cei mai slabi dintre slabi, care vor fi dispuși să renunțe la viața veșnică, dacă nebunia păcatului pe planeta lor ar mai putea fi stopată, iar Dumnezeu eliberat din poziția ingrată de a menține viața unor nenorociți care deja s-au condamnat singuri la moarte.

Când acest proces stă gata să înceapă, conștiința adventistă, sugrumată de nesfârșite compromisuri pentru „binele poporului,” aude tot mai slab strigătul disperat al inimii lui Dumnezeu: „O! de M-ar asculta poporul Meu, de ar umbla Israel în căile Mele! Într-o clipă aș înfrunța pe vrăjmașii lor, Mi-aș întoarce mâna împotriva potrivnicilor lor” (Ps. 81).

***